

IN MEMORIAM
J. THIJS.



INDIEN hij geen Christen geweest was, zou het me onmogelijk zijn te voldoen aan de uitnoodiging der redactie van den Almanak een enkel woord te wijden aan mijn overleden vriend: de tragiek zou me te machtig geweest zijn. Nu is het me heerlijk van hem te spreken. Hij was een man van warme spontane levensvreugde. Zijn levensgang was één genieten van al het heerlijke, één uitjubelen van het mooie, waaraan hij te gast ging in de natuur, in de kunst, in de literatuur, in de gezelligheid van intiem vriendschapsleven; en zijn levensgenot culmineerde, wanneer hij zijn volle hart uitstortte in het over alle materialiteit triumpheerende lied. Hij was een dankbaar man, dankbaar voor alles, wat God den menschen geeft, zeer gevoelig voor een hartelijk woord, spontaan reageerend op spontaniteit, geestig op geestigheid. Maar onder zijn levensvreugde school diepe levensernst of liever ze werd daardoor gevoed. Hij wist zich Gods kind en in gewijde oogenblikken sprak hij tot het vriendenhart van zijn geloof in Christus als zijn Zalig maker. Het „ontslapen in Zijn Heer en Heiland” is de kostelijke jubeltoon boven het graf van dezen jubelenden Christen.

Toch was zijn leven hem niet altijd gemakkelijk. En de groote smart bleef hem niet gespaard, toen hij Gode zijn geliefde moest afstaan. Maar de smart verdiepte zijn geloof en hem te hooren vertellen van haar sterven in den Heere was voor den vriend een opwekking tot dankbaarheid aan God voor zooveel te verwachten geluk. Zijn lijden was lang en moeielijk, maar zijn blijgeestigheid verliet hem